



## **Partus av Malin Kymmer**

*Jag heter Malin Kymmer och jag läser termin 11 på läkarprogrammet i Göteborg. Jag är nyss hemkommen från Johannesburg, Sydafrika, där jag skrev mitt examensarbete om neonatal sepsis. Jag ser väldigt mycket fram emot att ta examen till sommaren och längtar efter att få komma ut i arbetslivet.*

Den första dagen föds en pojke och en flicka. Och jag var med när det hände.

-

Den andra dagen händer ingenting, kvinnor kommer och går och jag packar saxar och peanger i små paket.

-

Den tredje dagen föds en pojke och en flicka.

-

Här är det ingen skillnad på pojke och flicka förutom att en förälder gissat rätt en siffra i personnumret. Flickan ska torkas av ska vila ska amma ska mätas ska vägas. Pojken ska torkas av ska vila ska amma ska mätas ska vägas. Sen blir det skillnad.

När.

-

En pappa skriker *kom igen kom igen krysta lite till kom igen då* tittar på huvudet som anas och tycks få en kick av det skriker lite till. Jag tänker ingen ska någonsin skrika så till mig.

-

En våning ner föder en mamma en son sitt femte barn. Det femte barnet som ska tas ifrån henne. En våning upp från detta på min våning tar en ljushårig solkysst kvinna emot barnet. Hon är solkysst för att hon har väntan på barnet i veckor och har väntat på sin soliga altan hon tar emot barnet och ska vänta tills en fosterfamilj tar hand om honom för det är hennes jobb.

Hon säger att hon tagit emot över 100 barn på detta sätt. Sägar att hon helst vill att de får en familj innan de är sex månader, fram till dess är de så små, sägar hon, det spelar inte så stor roll då.

-

En pappa säger när han ser sin son för första gången *han har en stor pung så jag vet att han är min*. Sonens mamma födde honom ståendes på knä på en matta på marken krystandes och stönandes när han var på väg ut det sista flämtade hon *bebis jag känner bebis*. Mamman ville inte ta emot barnet efter det fick pappan göra hon ville inte amma jag kände henne inte träffade henne inte tillräckligt för att veta varför för att förstå varför. Efter att barnet var torkat och blodet var torkat från golvet gick jag till ett annat rum så jag fick aldrig veta varför.

Spelar det någon roll varför.

-

Den fjärde dagen föder en kvinna ett barn och det kommer mycket vätska och bajs och jag tycker att det är äckligt.

-

En mamma tittar ner på sin son jag frågar *har ni valt ett namn* hon svarar *Elias. Man jobbar inte på McDonalds om man heter Elias.*

-

En pojke föds med sugklocka huvudet blir snett blir buktig ser annorlunda ut. Pappan stirrar på det skräckslaget frågar förskräckt *ska det se ut så*, han ser ut som om han inte vill ha barnet om det ska se ut så. Jag säger *det är normalt det kommer gå tillbaka ingen fara.*

-

Att ha sex och att föda barn är diametralt olika saker. Motsatsen till varandra, så vitt skilda det kan bli. Men egentligen en och samma, det ena starten det andra slutet och slutet bara en ny start, en början.

-

Den femte dagen svimmar en pappa han sitter i en fåtölj och ramlar ihop blir blek och lealös, han läggs på golvet med benen uppåt. När han vaknat till liv och barnet var fött säger mamman *man kan tro att det är du som fött barn.* Sen säger pappan till det nyfödda barnet *du har en svag pappa men en väldigt stark mamma.*

-

Den femte dagen kommer också ett par in för en abort i vecka 19 för barnet är sjukt det är något med njurarna. Kvinnan är försiktig och håller inne sina känslor håller inne sina tårar. Ber om ursäkt frågar om det var okej att hon är där. Sen krystas ett litet foster och en liten moderkaka fram.

-  
  
Allt luktar metalliskt. Järn. Av blodet.

-  
  
Den sjätte dagen kommer en mamma in med ambulans, primalskrik hörs i korridoren. En mammas primalskrik av rädsla av smärta byts ut mot en bebis första skrik.

-  
  
Efter några dagar blandas dagarna ihop

Förlossningarna flyter samman

Ut ur en kvinnas kropp föds en annans barn och en tredje kvinna ammar den förstas barn och ännu en kvinna står och tar värkar med sammanbiten min och bredvid kvinnan står en partner som är alla partners fastän alla partners faktiskt verkligen är unika egna annorlunda. Fastän alla kvinnor, alla förlossningar, alla barn faktiskt verkligen är unika egna annorlunda.

-  
  
Det blir politiskt också. Är politiskt. Vården, kvinnorna, barnen. Att nekas plats när ett barn är på väg ut. Att nekas vård när liv ska sättas till jorden, när liv står på spel. Politiskt.

Personalen. Vad får de i lön? Vilka rättigheter har de? I sommar som är högsäsong för barnafödande tydligen finns det hundratals, tusentals luckor. Barnmorskor saknas, de får gå in på sin semester, får lite extra betalt men får ta extrapass på semestern. En barnmorska jobbar 10 dagar i rad, flera av dessa dubbla pass. Politiskt. Filosofiskt. Vad är ett liv? Hur värderar vi det? Hur ska ett samhälle hantera att kvinnorna föder barnen, barnen som hela samhället vill ha, hela samhället behöver. Det talas om kvinnlig urkraft, superkrafter, styrka. Jag vet inte. Ett måste. Det kan ses som ett måste, varken mer eller mindre.

Jag kollar upp lönen för barnmorskor. 33 000 kr i ingångslön, efter 10 års erfarenhet 37 000, efter 10 år till 39 000. Kanske lika mycket i månaden som antal barn de har förlöst. Kanske mindre. Kanske mer.

-

Det är våren och sommaren för black lives matter och jag är med när en svart kvinna föder sitt andra barn och jag är rädd att göra fel och bråkar i mitt huvud för jag inser att det absolut sista som är viktigt i den här situationen. Den situation som är att en kvinna ska föda barn och att en kvinna kan utsättas för rasism och att denna rasism kan komma att skada henne och hennes oförlösta barn - men jag oroar mig ändå.

-

En kvinna kommer in med ambulans svettig på en brist i en plastpåse i en röd låda ligger hennes dödfödda barn eller foster beroende på hur man ser det. Kvinnan gråter vi undersöker henne frågar henne om blödning om värkar moderkakan ska ut. Kvinnan gråter ringer till barnets pappa ringer till sin mamma gråter vi undersöker vi röjer upp försöker få ordning i det som inte går att ordna. Efter en stund har allt lugnat sig, den ansvariga barnmorskan har lämnat rummet för hon tycker det är jobbigt och den assisterande kliver in, lägger bebis i en vit filt och ger till kvinnan som vill ha sin bebis nära. *My babyz* säger hon om och om igen och gråter, håller sitt lila knyte på bröstet, hennes lockiga hår och blöta ögon *my babyz my babyz*. Barnmorskan säger *det är din bebis. Nu ska du vara med din bebis. Så fin han är.*

-

Vi pratar om tidigare jobb och två av oss har jobbat på psyket och en berättar om en patient/fånge som rymde från Rågården och den tredje som lyssnar säger *"hur kan man låta en så farlig rymma. Då känner man åk hem. Åk hem till ditt hemland nästan"*. Jag tror att det där nästan skulle ha en avväpnande ursäktande medlande roll, som en hand som sträcks ut, en blick som tittar menande på en, "du förstår vad jag menar". Jag förstår vad hon menar och hon menar att uttrycka sig slarvigt, rasistiskt och lättsamt på samma gång, ingen hade nämnt någonting om var patienten/fången hade för hudfärg, ursprung, bakgrund. Oavsett hennes motiv är jag värre för jag är tyst. Tittar bara ner, säger ingenting. På psyket när en patient använde n-ordet kunde jag säga ifrån men nu vågar jag ingenting. Det är oförlåtligt.

-

En förlossning börjar jag nästan gråta, blir tårögd, rörd, står i bakgrunden med gåshud på armarna. Två mammor, två nyblivna mammor, har precis välkomnat sin son och jag får se det, får bevittna den stunden och det berör mig för de är rörda och jag blir rörd av det. Storheten i stunden.

-

En långdragen förlossning, mamman krystar och krystar men bebis vill inte ut. Barnmorska och läkare beslutar sugklocka. Inför klockan läggs ett klipp och jag tvingar mig själv att kolla jag fyller upp sprutorna med bedövande läkemedel och ger till barnmorskan tar sedan fram saxen och ger till barnmorskan och tvingar sedan mig själv att kolla när saxen skär igenom huden i de yttre blygdläpparna den delen av mitt kön jag har tillgång till själv har en relation till själv den delen av mitt kön jag egentligen känner till känner igen jag tittar när saxen skär igenom vävnaden, ser hur den delar sig, hur det blöder, hur en *spricka* (i brist på ett bättre ord) uppstår, ser hur en jack ett hack uppstår, den ena blygdläppen klipps itu och jag tittar tvingar mig själv att titta.

-

Den ena mamman frågar vad blev det för något? Barnmorskan svarar jag vet inte, jag har inte kollat. Den andra mamman säger det spelar ingen roll, kön är inte viktigt. Den första mamman svarar nej, men det är ju lite roligt.

Jag håller med. Det är roligt. Lite roligt att veta.

-

En liten flicka föds med rumpan först. Moderns sjätte barn. Barnmorskan tittar på den nyfödda och säger sedan till fadern *henne får ni inte omskära*.

Det kan bara vara en barnmorska som är över 60 år som kan säga en sådan sak.

-

Mycket är en klen tröst i barnafödandet

-  
Vissa dagar gör jag dåligt ifrån mig känns det som om jag gör dåligt ifrån mig. Känns det som att det märks att jag själv är ett barn.

-  
Min mamma födde fyra barn jag var det andra. Det har alltid sagts att jag föddes på 10 minuter.

-  
Vi säger *andas långa andetag var tung i kroppen när du inte har värk*. För vad ska vi säga, det är orimligt fruktansvärt. Samtidigt, det är vad det är, det ingår på något sätt, går inte att förhandla bort, som döden eller solnedgången.

-  
Förlåt

Nej säg inte förlåt

Du ska aldrig be om ursäkt när du föder barn

Hon har skrikit igenom sig sin fjärde förlossning

Till sist kom en son

Efter tre döttrar

Förlossningen gick fint

Efter några timmar ringer hon på hjälp

Hon blöder

Tar sig till toaletten

Ett stort koagel slår i marken

Faller på toalettgolvet

Bloddroppar som ett spår mellan sängen och kvinnan

Den nyblivna fyrabarnsmamman